

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790002496/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

ende Damer med den nonchalante Anstand, som aldrig havde undladt at gjøre sin Virkning paa Tivoli eller Alleenberg. Og Virkningerne udebleve heller ikke her; han hørte en af Damerne sige:

Du kan troe, Emilie, han vilde kun gjøre lidt Commers med Candidaten.

Jeg beder om Forladelse, Frøken, sagde Felix, jeg vilde ikke gjøre Commers. Jeg kjender Candidaten altfor lidt til at turde tillade mig at gjøre Commers med ham; men jeg syntes det var Synd, at han skulde blive forstyrret i sin Andagt. – Denne Kyssen i Kroge har en altfor stor Tiltrækning for mig, til at jeg ikke skulde unde mine Medchristne en uforstyrret Ro. Især følte jeg mig forpligtet imod den unge Dame.

Men Herregud, indvendte Emilie, troer De da, at Lotte lader sig forstyrre, fordi jeg seer at hun kysser sin Kjæreste.

Jeg vidste ikke, at Lotte var hans Kjæreste, svarede Felix med det alvorligste Ansigt; jeg troede at hun var bleven besnæret af Candidatens dialectiske Færdighed, og havde netop nu foresat mig ogsaa at begynde en æsthetisk Forelæsning.

Der blev en ængstelig Tavshed.

Gaae hen og syng, sagde Emilie og reiste sig. Deres Sang er smukkere end Deres Tale.

Det veed De ikke, hvidskede Felix idet han fulgte hende; De har jo aldrig villet høre mig. Troer De jeg vilde sige Flauser, naar De ene hørte derpaa? Nei, jeg vilde sige Dem, hvad jeg snart fortvivler om at kunne i Deres Moders Huus, hvor der er saa mange Mennesker, jeg vilde sige Dem, hvor høit jeg elsker Dem, Emilie; jeg synes det er det eneste, jeg kan sige Dem.

Hun søgte at undvige, men det var ikke muligt uden at vække Opsigt; thi han spærrede hende Veien, og holdt Nodebogen, saa de Tilstedeværende hverken kunde see hendes vrede Ansigt eller høre hans hvidskende Ord.

Men De undgaaer mig, vedblev han, De flyer jo enhver Leilighed, hvorved jeg muligt kunde henvende to Ord til Dem. Hvorfor lod De mig da komme her.

Hr. Bearn, sagde Emilie, for at forsøge at afbryde ham; De lovede, at De, naar De kom i min Moders Huus, vilde begynde forfra. De har ikke holdt Deres Løfte.

Men det er jo Dem, der ikke har villet lade mig begynde for nu.